

QK 311

v. Proomitz

Z d
4326

DISSERTATIO IVRIDICA

DE

MINORATU

IN

FAMILIIS ILLUSTRIBUS,

QVAM

PRAESIDE

IO. VLRICO CRAMERO,

I. V. ET PHIL. D. PROF. IVR. ORD.

P. T. ACAD. PRO-RECTORE,

DIE XIX. IVLII A. MDCCXXXVIII.

PVBLICE

IN AVDITORIO ICTORVM MARBVRGENSIVM

DEFENDET

IO. HENRICVS RIEMENSCHNEIDER,

MARBVRGENSIS.

IENAE

REC. LITTERIS IO. BERNH. HELLERI, 1740.

K. 311

v. Proomitz

DISSERTATIO IURIDICA

DE
MINORATU

FAMILIARITATIBUS

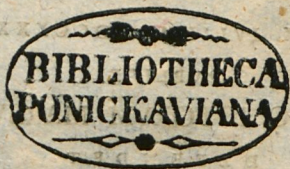
PRÆSIDENTE

IO. VIRGICO GRAMERO,

PHIL. D. PROF. IUR. ORD.

ACAD. PRO-RECTORIS

UNIVERSITATIS

UNIVERSITATIS

UNIVERSITATIS

RECTORIS RICHARDI SCHNEIDER

UNIVERSITÄT

REC. BIBLIOTHECÆ

I. N. D. N. J. C.

DISSERTATIO IVRIDICA
DE
MINORATV.

§. I.

Majoratus in genere dicitur ordo succeden-
di in bonis observata prerogativa sexus
& aetatis.

§. 2. *Primogenitura* Majoratus dicitur in quo linea
& in eadem gradus ratio habetur.

§. 3. In *Primogenitura* adeo in quacunque Linea
& quocunque gradu prerogativa sexus & aetatis obser-
vanda est (§. 1.)

§. 4. Quoniam Parentes in liberos jura sua trans-
mittunt; igitur quilibet filius primogenitus suis descendentibus

A. 2. in Dissert. de Majorat. §. 4.

bus lineam ad exclusionem secundogeniti & ejus Lineæ & iste ad exclusionem tertiiogeniti & sic porro constituit.

§. 5. Cum itaque transmissio hæc tamdiu duret, quamdiu supersunt ejus capaces; *Primogenitura unam lineam ingressa tantisper in eadem continuat, donec aliquis extet qui successionis capax.* (a)

§. 6. *Senioratus Majoratus* vocatur in quo Lineæ & gradus in eadem ratio non habetur, sed sola prærogativa sexus & ætatis intuitu totius familiæ spectatur.

§. 7. *Majoratus* in specie vocatur, in quo sola eorum qui sunt de familia a defuncto proximitas gradus, & in hoc tantum prærogativa sexus & ætatis attenditur.

SCHOLIUM. Vocabulò *Majoratus* in isto sensu generali & hoc speciali jam usus Illustrissimus Comes a Solms (b). Et res ipsa hunc vocabulorum usum exigit. In eo enim *Senioratus*, *Primogenitura* & *Majoratus* in specie similes sunt, quod in omnibus prærogativa sexus & ætatis observetur. Similitudo specierum autem genus constituit (§. 234. Ontol.) Unde statim patet *Senioratum*, *Primogenituram* & *Majoratum* in specie sub *Majoratu* tanquam genere suo contineri. *Primogenituræ* vero propria determinatio est, ut ipsa lineæ & in eadem gradus rationem habeat, *Senioratus* è contrariò solam sexus & ætatis intuitu totius familiæ prærogativam attendit. Hinc quoniam determinationes speciebus propriæ id sunt, quod differentia specifica vocatur (§. 239. Ontol.); definitiones *Senioratus Primogenituræ* & *Majoratus* rite profecto formatæ sunt.

§. 8. Mi-

(a) DECIAN. Conf. 16. n. 44. Conf. 443. n. 29. PEREGRINVS L. IV. Conf. 34. n. 16. FVSAR. Conf. 40. n. 30.
(b) in Dissert. de Majoratu §. 4.

§. 8. *Minoratus* ordo succedendi dicitur vi cuius inter plures collaterales natus minor continuo succedit.

§. 9. Finis ultimus *Minoratus* est conservatio & splendor familiarum in duabus personis ad Regimen erectis & inde descendentes stirpibus. Intermedius seu subordinatus evitanda bonorum consolidatio.

§. 10. Quoniam itaque consolidatio bona antea divisa supponit: *Minoratus bona inter plures ejusdem familiae divisa supponit, eorundemque divisionis conservanda medium est.*

§. 11. Cum unus quisque praesertim qui neque ascendentes neque descendentes habet libere de bonis suis per ultimam voluntatem disponere, heredes instituere ac substituere, bonaque sua fideicommissis reciprocis gravare atque restitutioni subicere possit; igitur & bona sua inter plures, qui sunt de ipsius familia, dividere, consequenter etiam divisa conservare, atque adeo quoniam jus ad finem habenti jus ad media quoque competit, *Minoratum constituere potest.* (§. 10.)

§. 12. Quoniam tamen familias illustres & nobiles in splendore conservari potissimum interest; *Minoratus quoque in Familiis illustribus & nobilibus potissimum locum habet.*

SCHOLIUM. Ob eandem rationem quoque Juri primogeniturae in familiis istis potissimum locus est, ita ut ad ea quae raro contingunt referendum sit, si idem inter privatos observetur (c). Atque istiusmodi *Minoratum* BALTHASAR Episcopus Vratislaviensis A. 1561.

A 3

Testa-

(c) conf. doctiss. Dn. SEYFRIED in dissert. de Primogen. consuetudine introducto, §. 9.

Testamento; cujus Tabula apud Lunigium leguntur (d), constituit, bona sua inter agnatos in tres lineas ALTWEICHAVIANAM, LESSENDORFFENSEM & NEUWEICHAVIANAM divisos ea lege distribuens, ut SORAVIANA in quibus SEYFRIED Linea ALTWEICHAVIANAE institutus, hac illo sine heredibus masculis defuncto extincta in LESSENDORFFENSEM, neutiquam vero in STANISLAVM, qui tanquam natu major inter fratres CAROLVM & CASPARVM in bonis PLESSENSIS institutus, sed in CASPARVM natu minimum transmitterentur. Quod id ipse libere de bonis suis disponens sancire potuerit, nemo ibi inficias. Quamvis enim Linea ALTWEICHAVIANA extincta successionem solitariam in bonis SORAVIANIS adhuc intendere, aequae facile tamen eandem natu minimo deferre & primogenitum praeterire, ac in alium veluti seniore totius familiae transferre poterat. Successio solitaria non praecise supponit primogenitum. Etiam hac ratione eadem obtinetur, si cautum, ut is succedat, quem Pater ex filiis suis elegerit, quemadmodum inter COMITES FLANDRIAE in usu fuisse constat testimonio LAMBERTI SCHAFFNABURGENSIS (e). Immo ubi ipsum Jus Primogeniturae introductum nonnunquam expresse sancitum, ut si primogenitus ad regimen inhabilis e. gr. prodigus esset, alter proximus succederet. De FRISIA Orientali id probat Comitis EDZARDI I. Testamentum de A. 1512. & dispositio Comitis EDZARDI ulterius apud LVNIGIVM (f). De DELPHINATV speciatim

(d) im Deutschen Reichs, Archiv Part. Spec. Contin. II. in Append. p. 58. (e) ad ann. 1071. p. 480. (f) c. 1. Part. Spec. Contin. 2. sub tit. Ostfriesland n. 7. Vol.

ciatim notatu dignum, quod refert LEIBNITIVS (g), ipsum ab HVMBERTO DELPHINORVM ultimo in regiam Gallia familiam ea lege A. 1343. translatum fuisse, ne unquam Regi ipsi aut primogenito ejus vel Regni heredi obveniret, sed alteri proximo. Qua dispositio valde similis est ordinationi EPISCOPI, quamvis hæc adhuc intercedat differentia, quod inter plures non præcise natu minimo per illam successio deferatur velut tertio genito, si 3 existunt fratres, sed secundogenito, quod tamen Minoratui repugnat.

§. 13. Cum finis Minoratus ultimus conservatio & splendor familiarum sit (§. 10.); divisio autem honorum alias conservacioni familiarum in splendore obsit, uti exempla Principatuum & Comitatum divisionibus enervatorum, si non prorsus pessundatorum extra omnem dubitationis aleam ponunt, atque à Per-Illustri Dn. de LVDOLPH annotatum (b); evidens est, quod *Minoratus bona supponat pluribus ejusdem familia ad vitam statui convenientem sufficientia.*

SCHOLIUM. Atque ex his intelligitur cur Minoratus Familia conservacioni & splendori inserviat. Sic enim non est, cur ultrageniti matrimonium inire detrectent, quemadmodum solo Jure Primogenituræ in Familia introducto ob defectum bonorum ad alendam uxorem cum liberis sufficientiam sæpe contingit, & apargiis impropriis introducendis causam dedit, sicut vel sola Illustrissima Domus Hanoica exemplo suo docet, & præ-

X. p. 499. & n. 8. p. 500.

Jur. Gent. Diplom.

Part. gener. Aphor. 12. n. 12. §. 23.

(g) in præfat. ad Cod.

(b) Introd. in Jus Primog.

& præprimis Apanagium improprium PHILIPPO SENIORI Pacto de A. 1458. assignatum evincit. Quo plures vero in Familia nubendi conditionem inveniunt, eo probabiliorem Familiae conservationem esse per se patet. Sed & hoc res confessa est, Familiam eo splendidiorem esse, quo plures in eadem numerari possunt, qui Regimini terrarum præfunt. Quod autem Episcopus id intenderit A. 1614. jam agnitum à ICTIS FRIBURGENSIBVS in causa litigiosa inter HENRICVM ANSHELMVM, WEICHARDVM, & SEIFRIDVM Linea LESSENDORFFENSI extincta de Jure respondentibus.

§. 14. *Minoratus locum habet, si ex lineis in quas eadem familia divisa una extincta & superstes extincta substituta.* Finis enim intermedius Minoratus est evitanda bonorum consolidatio (§. 9.). Enimvero istorum bonorum consolidatio neutiquam metuenda, quamdiu lineæ, inter quas bona divisa vigent. Ergo tunc demum Minoratus locum habet, si ex lineis in quas eadem familia divisa una extincta. *Quod erat primum.*

Sed nec metuenda istiusmodi bonorum consolidatio, nisi lineæ extinctæ superstes substituta. Minoratus ergo nonnisi tunc locum habet, si ex lineis in quas familia divisa una alteri extinctæ substituta. *Quod erat alterum.*

SCHOLION. Ita Episcopus Lineæ ALTWEICHAVIANÆ LESSENDORFFENSEM substituit. Et in casu quo substituta linea successit, quæstio fuit, an secundum regulas Minoratus an Primogenituræ succedatur.

§. 15. *Quamdiu lineæ inter quas bona divisa superstes, in bonis istis successio fit secundum Primogenituram.*
 Quo-

Quoniam enim Minoratus supponit, ut agnatis in diversas lineas divisas bona diversa assignata fuerint (§. 10.) ; quoad successionem in eadem ratio totius familiae haberi nequit. At vero in Senioratu & Majoratu in specie ratio totius familiae habetur (§. 6. §. 7.) Primogenitura vero rationem lineae quam ingressa est habet (§. 5.) Ergo quamdiu lineae inter quas bona divisa superstites, in bonis istis successio fieri debet secundum Primogenituram.

SCHOLIUM. Atque ita BALTHASAR Episcopus Primogenituram introduxit in bonis Lineae Altweichavianae & Lessendorffensi delatis, prout patet ex Articulo 3. : Ibi enim successio devolvitur auf der Besizer älteste Söhne / in Mangel derer auf ihrer älteste Brüder / und der Brüder älteste Söhne.

§. 16. Quoniam in bonis primogenitura affectis filiae excluduntur (§. 3.), filiae vero per consuetudinem vel Pactum familiae à successione exclusae erga dotem congruam renunciare tenentur. (§. 25. Differt. IV. de Fil. Nob.) ; *In Bonis Minoratus filia erga dotem congruam renunciare tenentur.*

§. 17. Si bona primogenitura affecta, primogenitus ultra genito ejusque heredibus debet Apanagia (i), & quidem semel pro semper (k). Ergo successor in bonis Minoratus *ultra genitis ejusque heredibus ad Apanagia semel pro semper tamen praestanda tenetur.*

SCHOLIUM. De utroque Episcopus in Testamento suo Artic. 3. disposuit, & quantitatem Apanagii & dotis

B

tis

(i) conf. Autores quotquot de Apanagio Commentati quos junctim edidit Joach. Mejerus sub tit. Corporis Juris Apanagii & Paragii, (k) Hallenses. T. II. L. II. N. 93. n. 76.

dis ad evitandas de super discordias determinavit, utrumque etiam semel pro semper præstari iussit.

§. 18. Quoniam Primogenitus Juri Primogenituræ renunciare & integrum ius suum in alterum transferre potest, vel etiam si ille ad regimen incapax fuerit alius succedit (1); *quamdiu lineæ inter quas bona divisa supersites sunt, necesse non est, ut semper primogenitus succedat, sed alius quoque succedere potest.*

§. 19. Cum tamen incapacitas vel renunciatio Primogeniti ordini secundum Jus Primogenituræ succedendi successioni nempe Lineali nil derogat (m), uti quoque constat exemplo filiorum LUDOVICI BAVARIE de A. 1346. (n) igitur *si quamdiu lineæ inter quas bona divisa supersites sunt, alius veluti secundogenitus in eisdem succedit, successio linealis semper tamen observanda est.*

§. 20. Si Minoratus constitutus, necesse non est, ut quod dispositum in uno casu substitutionis linearum, expresse repetitum sit in casu substitutionis reciproca. Quod enim in uno casu substitutionis linearum dispositum, hanc rationem finalem habet, ut evitetur bonorum consolidatio (§. 9.). Enimvero eidem rationi finali in casu reciproca substitutionis locus. Quod vero rationi finali conforme illud sub dispositione comprehensum nec omis-

(1) TIRAQUELL. de Primogen. Qu. 24. MOLIN. DE HISPAN. Primogen. L. 3. c. 2. num. 21. seqq. BERSIVS de Pact. Famil. Illustr. c. 9. STRUV. in Dissert. de success. secundogen. præ primogen. in Regna & Principatus §. 5. (m) STRUV. cit. l. §. 30. (n) vi Diplom. apud LVNIG. Reichs Arch. Part. Spec. Cont. 2. n. 94. Vol. VIII. f. 134.

omissum censendum (o). Hinc opus non est, ut quod Minoratu constituto expresse dispositum in uno substitutionis linearum casu, repetatur in casu substitutionis reciproca.

SCHOLION. Ita quamvis Episcopus ordinem retrogradum succedendi expresse solum determinaverit in casu successione LINEAE LESSENDORFFENSIS ALTWEICHAVIANAE extincta substituta, idem ordo nihilominus quoque in casu substitutionis reciproca LINEAE ALTWEICHAVIANAE observandus. Quoniam enim ibi ratio finalis ipsius fuit evitanda bonorum SORAVIANI & PLESSENI consolidatio, ut semper duo ex Agnatis Regentes familiam splendidiorum redderent, & huic locus quoque est in casu reciproca substitutionis, quod & in hac eundem ordinem voluerit, ut statuamus sana jubet ratio. Semper enim illam interpretationem preferendam esse, qua scopo Testatoris magis convenit, & ad illum obtinendum facit, dubio caret (p). Sane si EPISCOPUS interrogatus fuisset, num casus non expressus sub expresso comprehendendus sit, verosimiliter responsurus fuisset, quod sic. Id vero pro expresso habendum esse nemo non concedit. Nec latet ratio cur in substitutione solius Lineae ALTWEICHAVIANAE injecta fuerit mentio. Ea enim soli SEIFRIDO tempore institutionis tanquam fulcro innitebatur; è contrario STANISLAVS institutus PLESNAE duos adhuc habebat fratres, adeoque interitus LINEAE ALTWEICHAVIANAE probabilior erat, quam interitus

B 2

LI-

- (o) CRAVETT, Conf. 326. n. 9. Conf. Marburg. Vol. 2. C. 17. n. 43. (p) WERNHER, Sel. Obl. For. P. 3. O. 128. n. 2.

LINEAE LESSENDORFFENSIS. In genere quoque in substitutionibus id expediti juris est, substitutionem in unum casum conceptam ad alium quoque extendi posse, si eadem ratio & vero similis Mens Testatoris adit (q), velut si quis alicui in Testamento expresse primo loco substituto tacite ac præsuntive substitutus iudicatur, tunc is secundo loco substitutus ei qui primo loco ac expresse substitutus est cum omnibus qualitatibus substitutus censetur, & posita in primo gradu substitutionis repetita censentur in secundo (r). Quodque ultra Testatoris verba ipsius voluntas aliquid operetur ex aliis substitutionum generibus apparet. Nam si quis *e. gr.* Cajum heredem institueret, & eidem vulgariter Sejum casu quo noller esse heres substitueret, utique si Cajus heres institutus aut morte aut alia ratione præpeditus non posset esse heres, nihilominus substitutioni locus esset, sicque casus voluntatis expressus casum impotentiae sub se comprehenderet (s). Atque ita postquam A. 1619. d. 21. Jun. LINEAE LESSENDORFFENSI extincta inter tres filias SEIFRIDI SORAE instituti HENRICVM ANSHELMVM, WEICHARDVM & SEIFRIDVM, super successione in BODO PLESSENO lis orta, primo vi Juris Primogenituræ, ultimo vi Minoratus istud sibi asserente, in petitorio à FERDINAN-

(q) CRAVETT. Conf. 326. n. 2. Dec. Resp. I. n. 158. (r) arg. l. 1. C. de Impub. & aliis substit. & l. 8. §. final. l. 10. ff. de Vulgar. & pupill. subst. Tib. Decian. Resp. l. n. 379. R. 52. n. 33. Vol. I. (s) STRVV. Syntagm. Jur. Exerc. 33. th. 13. HAHN. & WESENB. ZOES. de Vulg. & Pupill. subst. n. 7.

NANDO II. pronunciatum, successioque SEIFRIDO
tanquam natu minimo adjudicata.

§. 21. *Si Minoratu introducto expressa dispositio non
extet in casu utroque reciproca substitutionis, argumentatio
fieri debet à dispositione expressa in casu quo una linea extin-
cta.* Quoniam enim dispositio Testatoris in uno casu
substitutionis cognita, in altero vero incognita est, vi
Principii Reductionis autem incognitum ad cognitum
reducendum (§. 472. *Psychol. Empir.*); etiam casus in
quo dispositio Testatoris incognita est, reducendus ad
eum in quo cognita. Enimvero Principium reductio-
nis supponit casus similes (§. 471. *Psychol. Empir.*). Qua-
re cum casus indecisus de quo quaestio is sit, quo una
linea extincta; si Minoratu introducto expressa disposi-
tio non extet in casu utroque reciproca dispositionis,
argumentatio fieri debet à dispositione expressa in casu,
quo una linea extincta.

SCHOLIUM. Atque ita argumentati Icti FRI-
BURGENSES (1): *Es hat der Herr Testator in dem
dritten Articul auf den Fall die Weichauische Linie
gänglichen abgehen werde / zu dem Soravischen Fi-
deicommiss- weder den Herrn Stenzel / noch den
Herrn Carlh / sondern den Herrn Casparn den drit-
ten und jüngsten zu den erledigten Fideicommiss
Soraviano erfordert / und nominiret. Ergo so hat
er auch in casu convertio und im Falle der Lessendorf-
fische Stamb gänglichen abgeben solte / nicht den
ältesten / auch nicht den Wittlern / sondern den drit-
ten erfordert.* Et quoniam ex natura causæ seu ratio-
nis

(1) In der Wiederlegung Freyburgischer Facultät contra
Herr Weichards Gegen-Norddurfft Mensè Dec. 1614.

nis finalis hoc casu quo diversum à Testatore non ex-
peritur dispositum, clarissime patet taciti & expressi æ-
quiparatio; quin utriusque & hic eadem sit vis, nulli
dubitamus.

§. 22. *Ex eo quod in Linea substituta jus Primogenituræ
hactenus viguerit, argumentari non possumus, quod in bonis
linea substituta altera extincta delatis similiter secundum idem
succedendum sit.* Quod enim in Linea substituta Jus Pri-
mogenituræ hactenus viguerit, id inde est, quod utraque
Linea superstes fuerit (§. 15.). Si vero Minoratu intro-
ducto expressa dispositio non extat in casu utroque reci-
procæ substitutionis, argumentatio fieri debet à dispositi-
one expressa in casu quo una Linea extincta (§. 21.). Ergo
argumentum dictum nullum est.

Et pone, quod quis ita argumentaretur: sane à di-
versis argumentum duceret. Quod enim in Linea sub-
stituta Primogenituræ hactenus viguerit, id utrasque li-
neas institutas supponit superstites (§. 21.). Minoratus
vero locum habet altera linea extincta (§. 14.). Sed vero
perinde non est, an utraque linea superstes sit, an vero u-
na extincta. In illo namque casu si Primogenito succes-
sio in bonis desertur, nil fit quod intentioni Testatoris ad-
versum, quemadmodum è contrario in casu Lineæ extin-
ctæ, quo ex ista successione consolidatio bonorum seque-
retur, cum tamen adhuc fieri posset, ut in Familia duo Re-
gimini Terrarum præsent, quemadmodum Testator
intendit. Idcirco casus sibi invicem substitui nequeunt;
adeoque diversi sunt; consequenter nemo non concedet
illationem ab uno ad alterum à diversis fieri.

SCHOLIUM. Profecto fallaciam à dicto secur-
dum quid ad dictum simpliciter committeret, qui ita ar-
gumen-

gumentaretur, æque ac ille, qui ex eo quod Imperator in l. 2. C. de Tut. vel Curat. qui satis. Tutorem qui inopia causa satisfacere non potest, a Tutela removendum dicit, statueret id simpliciter de quovis Tutore in ope intelligi debere: cum tamen secundum quid tantum intelligi debeat: de eo nempe qui & inopia causa satisfacere nequit & insuper suspectus est de fraudulenta & dolosa administratione §. 12. Instit. de suspect. Tut. Tunc enim hanc fallaciam committi ait STEPHANI (u), quando ex aliquo secundum quid dicto, id est secundum qualitatem aut circumstantiam quandam, illud quod simpliciter est tale efficere volumus. Enimvero Jus Primogenituræ in qualibet Linea secundum quid tantum observandum, si nempe Linea vi primæ institutionis succedit, non vero simpliciter si etiam ex substitutione succedit. Indeque nil moveret, si quis diceret, quod ex primæ institutionis qualitate regulanda sit sequens substitutio, & qualitatem institutioni adjectam in substitutione repetitam censendam esse. A prima nempe institutione eam ob causam ad substitutionem illatio fit, quoniam Testator idem in substitutione voluisse præsumitur, quod expresse in institutione voluit: cum alias diversum exprimere debuisset. Unde in propatulo est illam illationem non procedere, si in substitutione diversa qualitas expressa, quemadmodum in substrato supponitur. Dein introducto Minoratu institutio & substitutio non sunt in eadem re. Institutio enim fit in bonis uni saltem Lineæ in splendore conservandæ sufficientibus, eidemque propterea quamdiu durat destinatis. Substitutio vero fit in bonis alii adhuc lineæ in splendore conservandæ

(u) in Dialectica Juris L. III. C. XIII. p. 394.

sufficientibus. Si vero qualitas institutioni adjecta cenferi debet repetita in substitutione, id verum solummodo est si institutio & substitutio in eadem re fit, secus si institutio in una re fit, & substitutio in alia.

§. 23. *Minoratus demum ultimo in & substitutarum herede extinguitur.* Tunc enim demum obtineri nequit, ut plures regimini terrarum præsent, adeoque ratio finalis Testatoris cessat. Qua in omni dispositione cessante cum cesset ipsa dispositio; Minoratus demum in ultimo in & substitutarum linearum herede extinguitur.

SCHOLION. Atque id non solum menti sed & verbis EPISCOPI conforme. Etenim in articulo 7. expresse sanxit, facta demum consolidatione in ultimo herede extinctis duabus lineis primis ALTWEICHAVIANA & LESSENDORFFENSI tertiam NEUWEICHAVIANAM succedere debere.

§. 24. Quare cum ultimus Lineæ superstitis non fit, qui duos vel plures post se relinquit liberos; *Minoratus non extinguitur eo, qui in Linea superstitis post mortem suam duos vel plures post se relinquit liberos.*

§. 25. *Quodsi ergo in Linea substituta unus saltem superest ad quem bona simul devolvuntur, consolidatio in eodem facta non dicenda, si liberos post se relinquit.* Et pone consolidationem in eodem fieri. Si liberos post se relinquit, plures in eadem familia ad regimen terrarum non eveherentur, cum tamen fieri posset. Quod cum contrarietur fini statuentis (§. 9); consolidatio in eo qui in linea substituta unice adhuc superest, post se vero liberos relinquit, facta non dicenda.

SCHOLION. Nec sane sequitur: bona inter duas personas divisa ad unam simul devolvuntur. Ergo in u-

num

nam redeunt. Quod tamen ex mente VLP IANI in l. 3. ff. de usufr. accr. ad consolidationem requiritur, ut probe perspexit SIMON SCHARDIUS (v). Perinde esset, ac si statim pro pertinentiis rei haberes, quæ cum eadem simul tenes, veluti hortum, quem simul cum arboribus tenes. Quemadmodum hic destinatio requiritur (w), ita & ibi dispositio statuentis consideranda, si quæ à solido divulsâ, iterum se solido jungant seu in unum redeant. Illa si deficiat, bona divulsâ in unum non redeunt, etsi unus eadem simul teneat. Quod vero consolidatio in casu quo ille qui unice in linea substituta superest, liberos vero post se relinquit, statuentis dispositioni contrarietur, in casu præsentis oppido patet: quoniam EPISCOPVS in eo qui extinctis lineis duabus prioribus successurus esset consolidationem fieri expresse sancivit. Equis non videt eundem hic paralogismum committi argumentando à simultanea bonorum divulsorum possessione ad consolidationem, qui in casu renunciationis filiarum nobilium **bis auf einen ledigen Anfall** committitur, argumentando à simultanea bonorum possessione fratris ad confusionem. Quemadmodum igitur onus restitutionis hanc impedit (§ II. Diff. II. de Pact. reserv.), ita & idem consolidationi obest in casu quo unus in linea substituta superest, post se vero liberos relinquit: pluralitas namque personarum ejusdem lineæ ex voluntate statuentis bona ad unam devoluta, restitutioni reddi obnoxia. Dein ob necessitatem solummodo bona ista divulsâ uni simul concessa, quia plures in eadem linea non existere. Si ergo plures rursus existant nec illo unico linea
C
 extin-

(v) in Lexic. voce consolidatio. (w) BESOLD.
 Consil. 180. n. 152. MEV. P. 2. Dec. 199.

extinguatur, causa necessitatis cessat: necessitatis causa vero cessante, cessat & id quod ob necessitatem concessum (x): subque tacita hac conditione illorum bonorum simultanea concessio facta censenda, quamdiu plures non extiterint. Quam ob causam quoque EPISCOPVS in casum extinctæ LINEÆ LESSENDORFFENSIS non SEYFRIDVM, sed ipsius stirpem substituit, haud obscuro iudicio, si is liberos haberet, consolidationem in ipso non fieri, sed natu minorem ad successionem admittendum esse. Qui ergo velle potuisset, ut si SIGISMVNDVS SEYFRIED tempore delationis quo SEYFRIED WEICHARDI nepos decederet superesset, post se vero descendentes relinqueret, quemadmodum reliquit ERDMANNVM, OTTONEM VLRICVM, HENRICVM, consolidatio in dicto SIGISMVNDO SEYFRIED fieret. Et hic stirpem SIGISMVNDI SEYFRIED ad successionem vocatam dicemus necesse est: dum nulla apparet diversitatis ratio.

§. 26. *In bonis Minoratus quoad delationem ordo ejus secundum quem vi primogenituræ succeditur in versus observandus est.* Quoad delationem enim ille ordo observandus, quo impeditur consolidatio bonorum (§. 9.). Enimvero quoniam Minoratus locum obtinet in linea alteri extinctæ substituta (§. 14.), in eadem autem quoad bona in quibus instituta est Jus primogenituræ viget (§. 15.), idque in deferendis bonis incipit à primogenito, & progreditur ad secundogenitum atque ab hoc ad tertio-genitum & sic porro (§. 4.); consolidat oevitari nequit, nisi vi Minoratus bona deferantur natu minimo velut tertio-genito, & ab hoc ad secundogenitum, & sic ulterius ad primogenitum progressus fiat. Qui ordo cum ejus secundum quem

vi

(x) BARBOSA L. XII. c. VI. n. II.

vi juris primogenituræ succeditur in versus fit (§. 4.), evidens est quod in bonis Minoratus quoad delationem ordo ejus secundum quem vi juris primogenituræ succeditur in versus observandus fit.

SCHOLIUM. Ordinem hunc in Testamento EPI-SCOPI observabis. In casum enim extinctæ Lineæ ALT-WEICHAVIANÆ bona SORAVIANA primo ad CAS-PARVM tertio genitum, ab hoc ad CAROLVM secundo genitum, & dein demum ad STANISLAVM voluit transmitti.

§. 27. Quoniam itaque in casu quo Minoratus locum obtinuit diversa rursus ortæ sunt lineæ inter quas bona divisa; *quamdiu ista superstites sunt, in bonis vi Minoratus alicui delatis dein successio fit secundum ordinem Primogenituræ (§. 15.).*

§. 28. Cum adeo quilibet in bonis Minoratus succedat vel tanquam remotior vel tanquam natu major alicujus lineæ ad quam successio semel devoluta (§. 27. §. 28.) ; *omnis successor in bonis Minoratus jus suum succedendi non tam Antecessoris beneficio, quam ex institutione fundatoris habet.*

§. 29. Quoniam igitur ex eadem institutione omnium successorum in bonis Minoratus æquale jus est, *omni successori bona Minoratus ita restituenda sunt, quemadmodum primus antecessorum eadem accepit à fundatore.*

SCHOLIUM. Quodque bona minoratus restitutioni obnoxia velit Episcopus, indicat verbis: *sondern dieselben vollkommlichen; wie sie von uns an sie kommen und gerbet; in esse erhalten/ und vermöge dieser Succession und Ordination verstimmen.*

§. 30. Qua propter possessori bonorum Minoratus *præter administrationem eorundem ad conservandam familiam in splendore nil relictum.*

SCHOLIUM. Nec Episcopus artic. 2. plus juris possessori bonorum Minoratus tribuit, quam administrationem, verbis, seiner administration alsobald entsezet werden.

§. 31. Et quoniam bona successoribus ita restitui nequeunt, quemadmodum ipsis in Ordinatione fundatoris destinata, si debitis onerata sunt; *possessori bonorum Minoratus integrum non est eadem debitis onerare.*

§. 32. Cumque ne quidem restitui queant, si alienata; *possessor bonorum Minoratus, eadem alienare nequit.*

§. 33. Quia itaque nec oppignorari nec permutari potest, quod alienari nequit; *bona Minoratus à possessore nec oppignorari nec permutari possunt.*

§. 34. *Bona Minoratus ultima possessoris voluntate ad alium quam quem Ordo successionis tangit, etiamsi de familia sit transferri non possunt.* Pone enim bona Minoratus ultima possessoris voluntate ad alium quam quem ordo tangit transferri. Quoniam ordo successionis in bonis Minoratus Fundatoris Ordinatione stabilitus (§. 26.); voluntati ejus repugnaret, si bona Minoratus alii quam quem Ordo successionis tangit restituerentur; adeoque alienata dicenda essent, si eidem restitui non possent, etiamsi is in quem translata neutiquam extraneus sed aliquis è familia esset. Quare cum alienatio bonorum Minoratus prohibita sit (§. 32.); possessor praesens quoque eadem ultima voluntate ad alium, quam quem Ordo successionis tangit, transferre prohibetur.

SCHOLIUM. Certe eadem ex ratione, qua refutatio feudi ulteriori agnato quam qui alias successurus est prohibita (y); alienatio prohibita quoque censenda, qua bona Minoratus in alium quam quem ordo successionis tangit translata.

§. 35. *Si in linea substituta unus saltem superfit, ad quem bona simul devolvuntur, qui vero liberos post se relinquit, quoad bona Minoratus nulla substitui divisio parentum inter liberos.* Si enim in Linea substituta unus saltem superfit, ad quem bona simul devol-

(y) 2. Feud. 26. §. TITIVS. STRVV. Jur. Feud. c. 12. th. 14. ANTON. Inst. Feud. p. 242.

volvuntur, consolidatio in eodem facta non dicenda si liberos post se relinquit (§. 25.) ; consequenter ordo successionis inviolabiliter adhuc observandus, bonaque Minoratus ei restituenda quem ille tangit. Enimvero si divisioni parentum inter liberos locus esset, bona Minoratus alii quam quem ordo tangit restituenda essent : cum etiam inæquali divisioni stare teneantur liberi, tanquam præventioni arbitri familiæ hereditundæ (z). Quod cum fieri nequeat (§. 26.) ; evidens est, quod si in linea substituta unus saltem superfit ad quem bona simul devolvuntur, qui vero liberos post se relinquit, quoad bona Minoratus nulla subsistat divisio parentum inter liberos.

Idem aliter sic demonstratur : Divisio parentum inter liberos similis est emtioni venditioni l. 1. C. *comm. utr. jud.* (a). Quemadmodum itaque is, qui in linea substituta unice saltem superest, liberos vero post se relinquit, ob non factam consolidationem bona Minoratus vendere nequit (§. 32.) ; ita nec divisio parentum inter liberos subsistit.

Adhuc aliter. Divisione parentum inter liberos facta ab intestato succeditur l. fin. C. *famil. ercisc.* eademque adeo supponit bona in quibus successioni communi locus est (b). Enimvero in bonis Minoratus non communi sed peculiari successioni locus (§. 26. 27.). Quare cum talia bona maneant, etiam si ad illum qui unice in Linea substituta superest simul cum iis in quibus eadem instituta devolvantur ; utique quoad bona Minoratus nulla subsistit divisio parentum inter liberos.

§. 36. Quare cum divisione parentum inter liberos majus quid sit Testamentum inter liberos : cum valeat dispositio quæ valere non potest ut Testamentum ceu divisio paterna (c) ; possessori bonorum Minoratus multa minus licet Testamento eadem transferre ad alium quam quem ordo successionis tangit.

C 3

SCHO-

- (z) HERTIUS de Præleg. §. 5. WILDVOGEL. de Divis. Parent. int. lib. CARPZOV. P. 3. C. 4. d. 21. GAIL. L. 7. p. 100. (a) BOEHMER. T. 1. Consul. 761. n. 4. (b) WERNHER. Select. Obs. For. P. V. O. 236. (c) LYNCKER. Resol. 380. BERGER in Resp. P. I. R. 188. p. 315.

SCHOLIŌN. Atque ita Menſe Januarii anni præteriti reſpondit AMPLIſſIMA NOSTRA FACULTAS; diviſionem nempe parentum inter liberos nullam eſſe quam fecit SIGISMUNDVS SEIFRIED prævidens eandem litem reſuſcitatum iri, quæ agitata inter liberos SEYFRIDI SORAE inſtituti, poſtquam ad illum in Linea ALTVEICHAVIANA LESSENDORFFENSI ſubſtituta unice adhuc ſuperſtitem bona SORAVIANA & PLEſſENA ſimul translata, quæ diviſione ERDMANNO inter tres reliquos filios OTTONEM, VLRICVM, & HENRICVM omnia ſimul aſſignavit, juſque adeo HENRICO natu minori ex primæva Fundatoris inſtitutione quaſitum abſtulit. Eademque ſimiliter nullum declaravit Teſtamentum BALTHASARI ERDMANNI quo bona PLEſſENA ERDMANNO relicta & FRIDERICO BALTHASARI FRIDERICI conſulenti Patri ablata fuere.

§. 37. *Abdicatio antecęſſoris in bonis Minoratus non nocet ſucceſſori.* Pone enim abdicationem antecęſſoris nocere ſucceſſori. Quoniam omnis ſucceſſor in bonis Minoratus juſ ſuum non beneficio antecęſſorum ſed ex inſtitutione fundatoris habet (§. 28.); antecęſſor de jure tercij ſine illius conſenſu diſponere poſſet. Quod cum ipſi rationi repugnet; fieri nequit ut abdicatio antecęſſoris ſucceſſori in bonis Minoratus noceat.

Idem aliter ſic oſtendiur: Pone contrarium. Abdicatio- ne igitur antecęſſoris fieri poſſet, ut alius ſuccederet, quam quem ordo ſucceſſionis tangit; conſequenter & ille qui ſucce- dit in bona in quibus Linea ſubſtituta inſtituta. Quare cum hac ratione omnis ordo ſuccedendi qui fundatori placuit inverteretur, & prius bona conſolidarentur quam voluit, quod contrariatur voluntati ultimæ inviolabiliter ſervandæ; ſequitur ut abdicatio antecęſſoris ſucceſſori in bonis Minoratus non noceat.

SCHOLIŌN. Atque ita reſpondimus Illuſtriſſimo Co- miti BALTHASARI FRIDERICO DE PROMNITZ nos conſulenti, an teneatur abdicatione Patris FRIDERICI qua factum, ut bona Soraviana & Pleſſena ſimul in Illuſtriſſimum Comi-

Comitem ERDMANNVM devoluta fuerint. Ad divisionem parentum inter liberos & abdicationem dubio procul quoque respexit Episcopus, prohibens artic. 2. quoscunque actus, damit dieser verbotenen, verschwornen Alienation zuwider gehandelt werden möchte, wie sie auch durch Menschen List erdacht könnnten werden, oder in Rechten zulässig wären, welchen beneficien sie expresse renunciiren sollen.

§. 38. *Successor bona Minoratus factio antecessoris in alios translata revocare potest, etiamsi ipse heres sit.* Quoniam enim successor in bonis Minoratus jus suum succedendi non antecessoris beneficio, sed ex institutione fundatoris habet (§. 28.); bona factio antecessoris ad alios translata non revocat ut heres, sed ut remotior vel tanquam natu major, sicque etiamsi heres alias teneatur præstare factum defuncti per notoria, id tamen non obstat, quo minus dicta revocatio subsistat.

Idem & hoc modo patet. Antecessor bona Minoratus successori ita restituere tenetur quemadmodum primus antecessorum eadem accepit à fundatore (§. 29.). Jam vero heres non tenetur approbare factum defuncti in iis, quæ defunctus tenebatur omnino relinquere ipsi heredi (d). Ergo nec successor in bonis Minoratus factum antecessoris bona contra ordinem successionis transferentis approbare tenetur, adeoque ista jure revocat.

§. 39. *Successor in bonis Minoratus translationem eorum ab antecessore contra ordinem successionis factam approbare non tenetur, etiamsi ab hoc juramento firmata fuerit.* Si enim antecessor translationem bonorum ad alios quam fert ordo successionis juramento firmat, juramentum hocce promissorium est. Enimvero juramentum promissorium mediante promissione subsistit (e), consequenter nullum est, si hæc nulla. Quare cum hæc nulla sit, (§. 32.); nec successor in bonis Minoratus translationem eorum contra ordinem successionis approbare tenetur, etiamsi ab antecessore firmata fuerit.

§. 40.

(d) STRYCK. de Jure successor. in revocand. bon. Famil. §. 41.

(e) HERT. T. I. R. 181. n. 15. BOEHMER. T. I. R. II. n. 78.

§. 40. *Successori in bonis Minoratus contra ordinem successionis ab antecessoribus ad alios translatis exceptio prescriptionis nunquam obstat.* Quoniam enim Ordo successionis Testamento stabilitus (§. 26.); omnis bonorum Minoratus translatio eidem contraria Testamento prohibita est. Enimvero ob alienationem Testamento prohibitam nunquam currit prescriptio (f). Ergo nec exceptio prescriptionis successori in bonis Minoratus contra ordinem successionis translatis unquam ob stare potest.

§. 41. Quoniam introducto Minoratu cujuslibet possessoris bona restitutioni obnoxia sunt (§. 29.); igitur cautione opus de bonis factis tectisque conservandis & successori integre restituendis, nihilque dolo malo effectum iri, quo deteriora fiant. Inde hodie consularius juramentum adhibetur.

SCHOLIUM. Illustr. Domus Promniziana id suo exemplo comprobat, exhibetque formulam Juramenti LVNIG c.1. sequentem: Ich N. gelobe und schwere zu Gott dem Allmächtigen, daß ich den letzten Willen, Testament, Succession oder Ordnung, so der Hochwürdig in Gott Fürst und Herr, Herr Balthasar, Bischoff zu Breslau, Herr zu Pleß, Cogra und Triefel, des Fürstenthums Sagens Pfandherr, Obrist Hauptmann in Ober- und Nieder-Schlesien, ausgerichtet, die Zeit meines Lebens, in allen Punkten, Clauseln und Articulen, feste und unverbrüchlichen halten will, von Haab und Gütern, so an mich laut Jbro Fürstl. Gnaden Succession und Ordnung kommen und gefallen, nichts verwenden, verkauffen, versetzen noch vergeben, sondern J. F. G. letzten Willen, Succession und Ordnung, in allen Punkten, Clauseln und Articulen unverbrüchlich nachsetzen und nachkommen, auch kein List oder Disputation der Juristen und Rechtsverständigen gebrauchen, sondern mich allein des klaren, hellen und einfältigen Buchstabens in einem oder dem andern Artikel verhalten und gebrauchen, als mir Gott helffe.

E. gr.

U l. 2. C. de usacap. pro emt. LAVTERE, in Colleg. Theor. Pr. L. 41. Tit. 2. §. 25. p. 234.

Weichau † 1480.

elmus

ried

us Sorz

1597. machte den Vergleich mit Abraham.

Weichard,

Seyfried,

Weichard † 1618.

† ohne Erben,

Pro quo

Seyfried † ohne Erben

in petitorio in

Aula Caesarea

1650.

erbete Pless nach

1619. den 21. Junii

judicatum, &

Seyfrieds Tode.

immissus obtinuit

Minoratum Plessoviens.

1663.

Vlrich 1693.

Heinrich

zu Pforthen.

zu Kreppeldorff.

Anshelm,

Erdmann,

† 1726. ohne Erben.

† 1704. ohne Erben.

Friedrich geb. 11. Oct. A. 1684.

zu Halbau, † 1712. alt 27. Jahr,

8. Monath, den 13. Junii.

ied.

Balthasar Friedrich, geb.

den 17. Dec. 1711.

Consulent, qui Quasitionem

mouet.

Sigismundus von Promnig

allgemeiner Stamm-Vater, † 1444.

Caspar zu Leisendorff † 1460.

Caspar

Balthasar
Episcopus & Testator,
† 1562.

Stanislaus,
Institutus Plesna,
† ohne Erben
1564.

Carolus,
Pr. Substitutus
Plesna, erbte
Plesn von Stanislaos.

Caspar,
Substitutus
primus Soraz
† ohne Erben.

Abraham
erbte Plesn, und † 1613.
ultimus Leisendorffianæ Familiz.

Balthasar zu Weichau † 1480.

Anshelmus

Seiffied
Institutus Soraz
erbte Sorau und † 1597. machte den Vergleich mit Abraham.

Henrich Anshelm,
† 1622,
Erariff Plesn nach Abrahams
Tode 1613. und ward in
Possessorio geschlichtet.

Weichard,

Weichard † 1618.

Seyfried † ohne Erben
1650.

erbete Plesn nach
Seyfrieds Tode.

Seyfried,
† ohne Erben,

Pro quo
in petitorio in
Aula Cæsarea
1619. den 21. Junii
judicatum, &
immissus obtinuit
Minoratum Plessovienf.

Erdmann, † 1694. Otto † 1663.

Vlrich 1693.
zu Pforthen.

Heinrich
zu Kreppehdorff.

Balthasar Erdmann
† 1703.

Anshelm,
† 1726. ohne Erben.

Erdmann,
† 1704. ohne Erben.

Erdmann
zu Sorau und Plesn.

Friedrich geb. 11. Oct. A. 1684.
zu Halbau, † 1712. alt 27. Jahr,
8. Monath, den 13. Junii.

Johann Erdmann, Seyfried.
geb. den 2. Febr.
1719.

Balthasar Friedrich, geb.
den 17. Dec. 1711.
Consulent, qui Quæstionem
mouet.

224326 OK

X2379847

Col. in the field of France

Col. in the field of France

1800

Col. in the field of France
1800

Col. in the field of France
1800

Col. in the field of France
1800

OK 311 *v. Gronnitz* DISSERTATIO IVRIDICA

Z d
4326

DE
MINORATU
I N
FAMILIIS ILLUSTRIBUS,

QVAM
PRAESIDE
IO. VLRICO CRAMERO,
I. V. ET PHIL. D. PROF. IVR. ORD.
P. T. ACAD. PRO-RECTORE,
DIE XIX. IVLII A. MDCCXXXVIII.

PVBlice
IN AVDITORIO ICTORVM MARBVRGENSIUM
DEFENDET
IO. HENRICVS RIEMENSCHNEIDER,
MARBVRGENSIS.

IENAE
REC. LITTERIS IO. BERNH. HELLERI, 1740.

